

Till jordens yttersta gräns

Apostlagärningarna kapitel 16-17
Utan versindelning

Centrumkyrkan Farsta

SÖNDAG (läses i kyrkan)

Så kom han till Derbe och till Lystra. Där fanns en lärjunge som hette Timotheos, vars mor var kristen judinna medan fadern var grek. Han hade gott namn om sig bland bröderna i Lystra och Ikonion. Denne Timotheos ville Paulus ha med sig på resan, och med hänsyn till judarna i de trakterna tog han och omskar honom; alla kände ju till att hans far var grek. De reste från stad till stad och meddelade bröderna de föreskrifter som apostlarna och de äldste i Jerusalem hade utfärdat och som man skulle iaktta. Församlingarna befästes i tron och fick för var dag allt fler medlemmar. De tog sedan vägen genom Frygien och Galatien eftersom den heliga anden hindrade dem från att förkunna ordet i Asien. När de hade nått Mysien ville de bege sig till Bithynien, men det tillät inte Jesu ande. Då gick de genom Mysien och kom ner till Troas. På natten hade Paulus en syn; en makedonier stod där och bad honom: "Kom över till Makedonien och hjälp oss." När han hade haft denna syn försökte vi genast ta oss till Makedonien, ty vi förstod att Gud hade kallat oss att förkunna evangeliet där. Vi lade alltså ut från Troas och seglade rakt över till Samothrake och nästa dag till Neapolis. Därifrån fortsatte vi till Filippi, en stad som ligger i första makedoniska distriktet och är en romersk koloni. Där stannade vi några dagar.

MÅNDAG

På sabbaten gick vi ut genom stadsporten och ner till en flod, där vi trodde att det skulle finnas ett böneställe. Vi satte oss där och talade till de kvinnor som hade samlats. En av dem hette Lydia. Hon var från Thyatira och handlade med purpurtyger, och hon hörde till de gudfruktiga. När hon nu lyssnade öppnade Herren hennes hjärta så att hon tog till sig det som Paulus sade. Hon och alla i hennes hus blev döpta, och sedan bad hon oss: "När ni nu har blivit övertygade om att jag tror på Herren, kom då och bo hos mig." Och hon gav sig inte. När vi en gång gick till bönestället mötte vi en slavflicka som hade en spådomsande i sig och som skaffade sina ägare goda inkomster genom att spå. Hon följde efter Paulus och oss andra och ropade: "De här männen står i den högste Gudens tjänst och förkunnar vägen till frälsning för er." Så höll hon på i flera dagar, tills Paulus förlorade tålmodet och vände sig om och sade till anden: "Jag befaller dig i Jesu Kristi namn att fara ut ur henne." Och i samma ögonblick for anden ut. När hennes ägare såg att hoppet om fortsatt förtjänst hade farit sin väg, tog de fast Paulus och Silas och släpade dem till torget och stadens myndigheter. De förde dem till de romerska domarna och sade: "De här männen stör lugnet i vår stad. De är judar, och de talar för seder och bruk som det inte är tillåtet för oss som romerska medborgare att anta och följa." Folket tog då parti mot dem, och domarna slet kläderna av dem och befalldes att de skulle pryglas. Man gav dem många rapp och satte dem sedan i fängelse. Fångvaktaren fick order att hålla dem i säkert förvar, och för den skull lät han dem sitta i det innersta fängelserummet och låste fast deras ben i stocken.

TISDAG

Vid midnatt höll Paulus och Silas bön och sjöng lovsånger till Gud, och de andra fångarna hörde på. Plötsligt kom ett kraftigt jordskalv, så att fängelset skakades i sina grundvalar. I detsamma sprang alla dörrar upp och bojorna föll av dem alla. Fångvaktaren vaknade, och när han fick se att dörrarna i fängelset stod öppna drog han sitt svärd för att ta sitt liv, eftersom han trodde att fångarna hade rymt. Men Paulus ropade högt: "Gör dig inget illa! Vi är kvar allihop." Då sade fångvaktaren till om ljus och sprang in och kastade sig skräckslagen ner inför Paulus och Silas. Sedan förde han ut dem och frågade dem: "Vad skall jag göra för

att räddas?" De svarade: "Tro på herren Jesus, så skall du bli räddad, du och din familj." Och de förkunnade ordet om Herren för honom och alla i hans hus. Fångvaktaren tog genast hand om dem, mitt i natten, och tvättade såren efter piskrappen. Sedan döptes han själv med hela sin familj. Han tog dem med upp i sin bostad och lät duka ett bord, och han och hela hans hushåll visade stor glädje över att ha kommit till tro på Gud. På morgonen skickade domarna dit sina vakter med order om att männen skulle frigges. Fångvaktaren talade om det för Paulus och sade: "Domarna har sänt bud att ni skall släppas. Ni behöver inte stanna längre. Gå i frid!" Men Paulus svarade: "De har låtit piska oss offentligt, utan dom och rannsakan, fast vi är romerska medborgare, och sedan har de satt oss i fängelse. Och nu vill de skicka i väg oss i tysthet? Å nej, de får själva komma hit och hämta oss." Vakterna framförde detta till domarna. Då de fick höra att Paulus och Silas var romerska medborgare blev de rädda. De kom och talade väl med dem, följde dem ut och vädjade till dem att lämna staden. När de hade kommit ut ur fängelset gick de hem till Lydia. Där träffade de bröderna och intalade dem mod och for sedan vidare.

ONSDAG

De tog vägen över Amfipolis och Apollonia och kom till Thessalonike, där judarna hade en synagoga. Efter sin vana besökte Paulus dem, och under tre sabbater talade han till dem. Utgående från skriftställen som han tolkade visade han att Messias måste lida och uppstå från de döda. "Och Messias", sade han, "det är just denne Jesus som jag förkunnar för er." Några av dem blev övertygade och slöt sig till Paulus och Silas. Det gjorde också en mängd gudfruktiga greker och inte så få förnäma kvinnor. Detta väckte judarnas avund, de fick med sig en del slödder från gatan och satte i gång ett upplopp i staden. De samlades utanför Jasons hus och försökte få tag på Paulus och Silas för att ställa dem till svars inför folket. När de inte kunde hitta dem släpade de Jason och några andra bröder inför stadens styresmän och ropade: "Dessa som har vållat oro i hela världen har nu kommit hit också, och Jason har tagit emot dem hos sig. De bryter alla mot kejsarens förordningar och säger att det är en annan som är kung, en som heter Jesus." Med detta hetsade de upp folket och stadens styresmän. Jason och de andra fick ställa borgen och frigavs sedan.

TORS DAG

Samma natt skickade bröderna i väg Paulus och Silas till Beroia. Så snart de kom dit gick de till synagogan. Judarna där var mera vidsynta än de i Thessalonike. De tog emot ordet med stor beredvillighet och forskade dagligen i skrifterna för att se om allt detta stämde. Många av dem kom till tro, liksom åtskilliga ansedda grekiska kvinnor och män. Men när judarna i Thessalonike fick veta att Guds ord förkunnades av Paulus också i Beroia, gav de sig dit och hetsade upp folket även där. Då såg bröderna genast till att Paulus kom i väg ner till kusten. Men både Silas och Timotheos stannade kvar. De som förde Paulus från Beroia följde honom ända till Athen och återvände sedan med bud till Silas och Timotheos att de skulle komma till honom så fort som möjligt. Medan Paulus gick och väntade på dem i Athen blev han upprörd i sitt innersta när han såg alla de avgudabilder som fyllde staden. Han talade i synagogan till judarna och de gudfruktiga och på torget var dag till dem som uppehöll sig där.

FREDAG

En del filosofer, både epikureer och stoiker, inlät sig då i diskussion med honom. Några sade: "Vad är det för visdomskorn den där har snappat upp? Vart vill han komma?" Och andra: "Han är tydligen en som vill införa främmande gudar." Paulus predikade ju budskapet om

Jesus och uppståndelsen. De tog honom med sig till areopagen och sade: ”Kan vi få reda på vad det är för en ny lära du förkunnar? Det är besynnerliga saker som du dukar upp för oss. Nu vill vi veta vad det är fråga om.” Athenarna liksom de främlingar som bodde i staden ägnade nämligen all sin tid åt att tala om och lyssna på det som var nytt för dagen.

LÖRDAG

Paulus steg fram inför areopagen och sade: ”Athenare, jag ser av allt att ni är mycket noga med religiösa ting. När jag har gått omkring och sett på era gudabilder har jag nämligen också upptäckt ett altare med inskriften: Åt en okänd gud. Det som ni alltså dyrkar utan att känna till, det är vad jag förkunnar för er. Gud som har skapat världen och allt den rymmer, han som är herre över himmel och jord, bor inte i tempel som är byggda av människohand. Inte heller låter han betjäna sig av människohänder som om han behövde något, han som själv ger alla liv och anda och allt. Av en enda människa har han skapat alla folk. Han har låtit dem bo över hela jordens yta, och han har fastställt bestämda tider för dem och de gränser inom vilka de skall bo. Det har han gjort för att de skulle söka Gud och kanske kunna treva sig fram till honom – han är ju inte långt borta från någon enda av oss. Ty i honom är det vi lever, rör oss och är till, som också några av era egna skaldar har sagt: Vi har vårt ursprung i honom. När vi nu har vårt ursprung i Gud, då får vi inte föreställa oss det gudomliga som något av guld eller silver eller sten, som något en människa har format efter sina idéer och med sin konstfärdighet. En lång tid har Gud haft overseende med okunnigheten, men nu ålägger han människorna, alla och överallt, att omvända sig. Ty han har fastställt en dag då han skall döma världen med rättfärdighet genom en man som han i förväg har bestämt därtill. Det har han bekräftat för alla människor genom att låta honom uppstå från de döda.” När Paulus nämnde uppståndelsen från de döda var det några som gjorde sig lustiga, men andra sade: ”Vi vill höra dig tala mera om detta en annan gång.” Därmed lämnade han de församlade. Det var dock några som slöt sig till honom och kom till tro, bland dem Dionysios, som var medlem av areopagen, och en kvinna vid namn Damaris och några till.

Tänk efter:

- Förväntar du dig att Gud vill tala till och vägleda dig?
- Vilka personer vars kallelse och uppdrag har hamnat i skymundan skulle du vilja uppmärksamma?
- Vad sitter du fast i?
- Vilket eller vilka sammanhang är naturliga för dig och hur skulle du vilja prata om tro där?

